

Miközben az emberi aggodalom és félelem a tetőfokára hág, a teremtés erre közömbösen reagálva új életre támad. A rügyek vitalitásról és kifogyhatatlan életerőről tanúskodnak: zöldellésnek és virágzásnak indul minden körülöttünk. A madarak fennhangon énekelnek az új élet kezdetéről. Méhek, pillangók zümmögnek, és egymással versengve nassolni való után keresnek. Szemeink előtt tárja fel a természet a változás csodáját, miközben az élet halál feletti győzelméről tesz tanúságot.

Csak éppen az ember nem képes most az új élet születésének kórusához csatlakozni. Mert magunkra maradtunk a koronavírussal szembeni nehéz küzdelmünkben. Elzárattunk az élettől a mindezidáig csodálatosnak vélt otthonainkba, amelyek mára börtönnek bizonyulnak.

Olybá tűnhet, mintha a természet karanténba zárta volna az embert. De mégsem ezt tette. Mert a teremtésnek nincs erre szüksége. A természet önmagát igazolja azzal, hogy az emberek nélkül is képes életre kelni, saját útján járni. Miközben a teremtés minden egyes lélegzetvételével az életet hirdeti, addig az ember önmagától elszigetelten vár, s közben meghívást nyert az önmagáról való gondolkodásra, elmélyülésre.

Az ember által oly nagyra értékelt tervezhetőségen és kivitelezhetőségen csorba esett. Felismertük, hogy a teremtés koronája nem képes mindent egy kézben tartani. Talán éppen ez az oka annak, hogy úgy érezzük, minden túl gyorsan fordult ki önmagából, hirtelen mindent elveszítettünk, amiről azt gondoltuk, hogy a miénk. S éppen ebben a helyzetben kényszerülünk arra, hogy mindent újra gondoljunk és új utat találjunk magunknak.

Ha az ember saját teremtményi énjéhez visszatér, akkor végül újból kapcsolatot teremthet eredeti önmagával, melyre a világ is pozitív változással reagál majd. Ehhez azonban végtelen tudatosságra lesz szükség: felismerni azt, hogy az egésznek pusztán részei vagyunk és csak önmagunk megosztása által

lehet életet lehelni ismét testünkbe, lelkünkbe. Éppen erről a titokról tesz tanúbizonyságot minden egyes sejtünk.

Bízunk kell abban, hogy az emberiség képes tanulni és következményeket vonni a jelenlegi krízisből. Számtalan előjel érkezett már felénk a koronavírus előtt is. Most azonban megadatott az idő, hogy felismerjük és kialakítsuk az ember és természet, az ember és ember, az ember és Isten közötti hűséges együttműködés új távlatainak lehetőségeit és gyakorlatait. Azt hiszem, ez lehet a záloga a kialakult helyzet feloldásának. Ez azonban csak akkor lehetséges, ha ismét megismerjük az alázat gyógyító és az öröm hálataljes hatalmát, mert amire igazán szükségünk lesz a következő időkben: Istenre és egymásra.